

Jack London

COLT, ALB

Traducere de LUCIAN POPA

CORINT
BOOKS

CUPRINS

Partea întâi

Capitolul I. Pârția cărnii	5
Capitolul II. Lupoaca	13
Capitolul III. Urletul foamei	24

Partea a doua

Capitolul I. Bătălia colților	36
Capitolul II. Bârlogul	45
Capitolul III. Puiul cenușiu	55
Capitolul IV. Zidul lumii	60
Capitolul V. Legea prăzii	71

Partea a treia

Capitolul I. Stăpânii focului	78
Capitolul II. Sclavia	89
Capitolul III. Proscrisul	98
Capitolul IV. Pârția zeilor	103
Capitolul V. Pactul	108
Capitolul VI. Foametea	116

Partea a patra

Capitolul I. Dușmanul propriei rase	127
Capitolul II. Zeul cel smintit	137
Capitolul III. Domnia urii	145
Capitolul IV. Cu moartea aninată de gât	151
Capitolul V. Neîmblânzitul	163
Capitolul VI. Dascălul iubirii	169

Partea a cincea

Capitolul I. Drumul cel lung	183
Capitolul II. În Sud	189
Capitolul III. Domeniul zeului	195
Capitolul IV. Chemarea seminției	206
Capitolul V. Lupul adormit	213

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul I

PÂRTIA CĂRNII

Pădurea de molid negru șerpuia mohorâtă de-a lungul malurilor înghețate. Copacii fuseseră dezbrăcați de veșmântul lor alb de gheață de vântul care suflase de curând și, în lumina tot mai palidă a asfințitului, trunchiurile, amenințătoare și negre, păreau că se înclină unul spre altul. O tăcere fără de capăt domnea asupra tărâmului. Întreaga întindere nu era decât o pustietate nemărginită, lipsită de orice urmă de viață, în care nu se clintea nimic, atât de însingurată și rece, încât nu mai isca nici măcar tristețe. Mai curând parcă îți dădea ghes să râzi, dar un răs care îți stârnea fiori mai abitir decât orice tristețe, un răs stors de orice urmă de veselie, aidoma zâmbetului sfînxului, un răs înghețat și scrâșnit, în care își găsea loc ceva din înverșunarea lucrurilor care nu au cum să nu se petreacă. Suprema și incomunicabila înțelepciune a veșniciei era aceea care râdea pe seama zădărniceii vieții, amuzându-se de zbaterile ei. Era Wildul¹, sălbaticul ținut de la miazănoapte, ținutul cu inima de gheață.

Cu toate astea, *era* totuși viață, o viață sfidătoare, undeva în străfundurile ținutului. În josul apei înghețate trudea un atelaj de câini-lupi. Blana zburlită li se acoperise de chiciură, iar răsuflarea le îngheța în aer, imediat ce le ieșea din gură în pufăituri de aburi, pentru a li se așterne apoi pe blană în cristale fine. Încinși în

¹ Wild — în limba engleză înseamnă sălbăticie. Autorul folosește acest termen când se referă la animalele sălbatice și la teritoriul pe care trăiesc. Acțiunea romanului *Colț Alb* se desfășoară în timpul Goanei după aur (sfârșitul secolului al XIX-lea), în Yukon, teritoriu canadian. Aici, în apropierea Cercului Polar de Nord, zonele împădurite alternează cu cele de tundră, clima este aspră, iar zăpada se topește doar în timpul scurtei veri nordice (n. red.).

hamuri și șleauri¹ de piele, câinii erau înhămați la o sanie fără tâlpici, făcută din scoartă groasă de mesteacăn. Sania era trasă de-a dreptul pe zăpadă, iar partea din față îi era întocmită în așa fel, ridicată și răsucită, încât să treacă peste coama de zăpadă afânată care o întâmpina în valuri nesfârșite. Pe sanie se găsea, legată zdravăn, o ladă lungă și îngustă. Pe lângă ladă, se mai vedeau și alte lucruri: niște pături, un topor, un ibric pentru cafea și o tigaie; însă lada cu pricina îți sărea mai înainte de toate în ochi, căci ocupa aproape toată sania.

Înainte de câinilor pășea cu greutate un bărbat, încălțat cu rachete pentru zăpadă, iar în urma saniei făcea același lucru un al doilea. Cel de-al treilea bărbat se afla întins în lada din sanie. Acesta scăpase de griji și de eforturi, căci Wildul îi venise de hac, îl nimicise, făcându-l să nu se mai poată clinti sau lupta vreodată. Prin chiar felul său de a fi, Wildul este un dușman neîmpăcat al mișcării. Viața reprezintă pentru el o insultă, viața însemnând în primul rând mișcare. Întotdeauna Wildul caută să înăbușe orice mișcare. El îngheață apa, pentru a o împiedica să alerge spre mare, și izgonește seva din arbori, făcându-i să înghețe până la măduvă. Însă cel mai crunt și mai fără milă îl hărțuiește și-i vine de hac Wildul omului — omul, creatura cea mai vioaie, mereu răzvrătită împotriva zicalei după spusele căreia mișcarea trebuie să conducă în cele din urmă la nemișcare.

Cu toate astea, atât înainte, cât și în urma saniei pășeau cu mare greutate, dar neînfricați și dârji, cei doi oameni care nu fuseseră doborâți încă. Își acoperiseră trupurile cu blănuri și piei moi. Genele, obrații și buzele le erau atât de încărcate de cristalele răsuflării lor înghețate, încât chipul nici nu li se mai putea desluși. Ai fi zis că sunt niște apariții bizare, niște ciocli dintr-o lume a duhurilor, veniți la înmormântarea unui spectru. Nu erau însă nimic altceva decât niște simpli oameni, care își croiau drum prin pustietate, prin ținutul amăgirii și al tăcerii, sărmani vântură-lume

¹ Șleau — curea groasă care se prinde de ham și apoi de crucea saniei sau a căruței (n. red.).

porniți într-o aventură uriașă, luptându-se din răspuțeri cu încrâncenarea unei lumi la fel de îndepărtată, străină și imobilă ca și genunea cerului.

Mergeau fără a scoate un cuvânt, păstrându-și suflul pentru truda trupurilor. Peste tot se înstăpânise tăcerea, pe care o simțeau apăsându-i ca o povară. Simțeau cum le apăsa creierul, aidoma scafandrului care în adâncuri simte asupra sa o presiune de mai multe atmosfere. Îi copleșea sub greutatea nemărginitei imensități și a unui destin de neocolit. Îi strivea până în cele mai ascunse tainite ale sufletului, storcând din ei, așa cum storci zeama dintr-un bob de strugure, nu doar entuziasmul și toate patimile înșelătoare, ci și nepermisa prețuire de sine de care dă dovadă omul, până când ajungeau să-și dea seama că erau trecători și neînsemnați, sărmani atomi, mărunte fire de praf care se mișcau cu prea puțină iscusință și fără un dram de înțelepciune în vârtoarea jocului marilor elemente, iscat de nestăvilite și aprige forțe oarbe.

Se scurse o oră, apoi încă una. Palida lumină a zilei scurte, lumină fără soare, începuse să se destrame, când un urlet slab și îndepărtat își croi drum prin aerul nemișcat. Urletul crescuse repede, în trepte, până când ajunse la nota cea mai înaltă, unde zăbovi tremurător și încordat, după care se stinse încet. Dacă nu ai fi simțit în el o sălbăticie jalnică și o poftă neostoită, ai fi putut crede că e vreun suflet rătăcit care jelește. Omul din față întoarse capul, până când privirea i se întâlnește cu a celui din urmă. Și atunci, pe deasupra lăzii lungi și înguste, amândoi dădură din cap cu înțeles.

Un nou urlet ascuțit sfărâma tăcerea fără de capăt. De această dată, cei doi oameni își dădură seama din ce parte se auzea: venea de undeva din spate, de pe întinderea de zăpadă pe care o străbătuseră. Un al treilea urlet, ce părea să fie un răspuns, răzbătu tot din urma lor, dar din stânga celui de-al doilea.

— Sunt pe urmele noastre, Bill, zise omul din față.

Vocea îi suna dogită, ca și cum venea dintr-o altă lume, iar pentru a rosti cele câteva cuvinte făcuse un mare efort.

— Nu se prea găsește carne pe-aici, îi răspunse camaradul său. Am pierdut socoteala zilelor de când n-am mai zărit o urmă de iepure.

După aceea nu mai rostiră un cuvânt, deși rămăseseră cu urechile ciulite la urletele de pradă care se făceau tot mai auzite în urma lor.

La lăsarea nopții, duseră câinii într-un desiș de molid de pe malul apei și încropiră tabăra. Coșciugul, așezat lângă foc, era folosit în același timp drept scaun și drept masă. Câinii-lupi, strânși unul lângă altul ceva mai departe de foc, mârâiau și se ciondăneau între ei, fără a se încumeta însă să se aventureze în beznă.

— Henry, am impresia că stau mai pe-aproape de tabără decât de obicei, remarcă Bill.

Henry, care stătea aplecat deasupra focului, potrivit ibricul de cafea cu o bucată de gheață, dădu din cap. Și nici nu se zori să spună ceva, până când nu se așeză la loc pe coșciug și nu se apucă să mănânce.

— Au ei habar unde le e blana la adăpost. Tot e mai bine să înfulece decât să fie înfulecați. Câinii ăștia sunt deștepți, nu glumă.

Bill dădu din cap.

— Ei, zău, nu știu ce să zic.

Camaradul său îi aruncă o privire mirată.

— Până acum nu te-am auzit vreodată să le pui la îndoială deșteptăciunea.

— Henry, zise celălalt, mestecându-și tacticos fasolea, ai auzit ce zarvă s-a iscat când le-am dat de mâncare?

— Da, s-au ciorovăit pe ea mai mult decât de obicei, recunosc Henry.

— Henry, câți câini avem noi?

— Șase.

— În regulă, Henry..., zise Bill, făcând o mică pauză pentru a da vorbelor sale mai multă greutate. După cum știm amândoi, avem șase câini. Din sac am scos șase pești și am dat câte unul fiecărui câine, însă un câine a rămas fără pește.

— N-ai numărat bine.

— Avem șase câini, nu se dădu celălalt bătut, repetând liniștit. Am scos șase pești. Ureche Tăiată a rămas fără pește. Apoi m-am dus din nou la sac și i-am dat și lui un pește.

— Avem doar șase câini, zise Henry.

— Henry, continuă Bill, nu vreau să spun că toți erau câini, dar șapte au căpătat pește.

Henry se opri din mâncat și numără câinii, uitându-se pe deasupra focului.

— Acum sunt doar șase, spuse el.

— L-am văzut pe celălalt tulind-o prin nămeți, zise Bill nepăsător. Am văzut șapte.

Henry îl privi cu compătimire și spuse:

— Aș da orice să ajungem cât mai curând la capătul drumului ăstuia!

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Bill.

— Vreau să spun că încărcătura pe care o purtăm cu noi ți-a cam pus nervii la grea încercare și că ai început să ai vedenii.

— M-am gândit și eu la asta, răspunse Bill, cu seriozitate. Și cum îți ziceam, când l-am văzut cum o zbughește prin nămeți, m-am uitat la zăpadă și i-am văzut urmele. Apoi am numărat câinii, iar la socoteală mi-au ieșit tocmai șase. Urmele mai sunt și acum pe zăpadă. Vrei să te încredințezi, să vezi cu ochii tăi? Hai să ți le arăt.

Henry nu răspunse, mulțumindu-se să mestece mai departe, fără să sufle o vorbă, până când își isprăvi mâncarea. Încheie cu o cană de cafea, după care se șterse la gură cu dosul palmei și zise:

— Care va să zică, tu crezi că...

Un urlet tânguitor, de o jale sălbatică, ce venea de undeva din beznă, îl întrerupse. Se opri să-l asculte, după care își termină vorba începută, arătând în direcția de unde venea urletul:

— Era vreunul dintre ei?

Bill dădu din cap.

— Să mă ia toți dracii dacă lucrurile nu stau chiar așa! Doar ai auzit cu urechile tale ce hărmălaie au făcut câinii.

Urletele se auzeau unul după altul, iar altele le răspundeau ca un ecou sinistru, transformând tăcerea ce domnise într-o zarvă înnebunitoare. De peste tot răzbăteau urlete, iar câinii își arătau frica înghesuindu-se unul într-altul și vârandu-se atât de aproape de foc, încât dogoarea le pârlea blana. Înainte de a-și aprinde pipa, Bill mai aruncă pe foc niște lemne.

— Am impresia că te-ai cam pierdut cu firea, zise Henry.

— Henry... Bill trase din pipă, căzut pe gânduri, și continuă după o vreme: Henry, mă gândeam... zău că el e mult mai fericit decât o să fim noi amândoi vreodată!

Arată către cel de-al treilea, făcând semn cu degetul mare în jos înspre lada pe care stăteau.

— Când ne-om prăpădi noi, Henry, mare noroc dacă vom avea peste leșurile noastre destui bolovani, ca să nu cădem pradă câinilor.

— Dar noi nu avem nici familie, nici bani și nici toate celelalte, ca el, adăugă Henry. Nu avem noi atâta fason, să ne care atâta amar de drum doar ca să ne îngroape.

— Ce mă frământă pe mine, Henry, este ce caută la capătul pământului, pe meleaguri uitate de Dumnezeu, unul de soiul ăstuia, care e cineva la el acasă și care nicăând n-a dus lipsă de mâncare sau de căldură; asta nu izbutesc eu să înțeleg.

— Ar fi putut să trăiască hăt, până la adânci bătrâneți, dacă ar fi rămas cuminte la el acasă, se declară Henry de acord.

Bill dădu să mai zică ceva, dar renunță. Se mulțumi să arate cu degetul spre zidul de beznă care-i împresura din toate părțile. În întunericul compact și de nepătruns nu aveai cum să deslușești vreun contur sau vreo siluetă, ci doar o pereche de ochi care scânteiau ca doi tăciuni aprinși. Henry mai arăta cu capul spre o a doua și o a treia pereche. În jurul taberei se strânsese un cerc de ochi strălucitori. Din vreme în vreme, câte o pereche de ochi își schimba locul sau se făcea nevăzută, pentru a apărea din nou după o clipă.

Câinii deveniseră tot mai neliniștiți. Însăpăimântați, se îngrămădiră în fugă cât mai aproape de foc, târându-se și încovrigându-se

la picioarele oamenilor. În învălmășeală, unul din câini dădu peste foc și începu să schelălăie de durere și spaimă, iar mirosul de blană pârlită se răspândi în aer. Pentru câteva momente, din pricina zarvei iscate, cercul de ochi ezită nelineștit și chiar se retrase un pic, dar imediat ce câinii se potoliră se strânse la loc.

— Al naibii ghinion că am rămas fără muniție, Henry!

Bill își isprăvi pipa și își ajută camaradul să întindă culcușul de blană și păturile peste crengile de molid pe cale le puseseră pe zăpadă înainte de cină.

Henry bombăni ceva nedeslușit și se apucă să-și dezlege mocasinii.

— Câte cartușe ziceai că mai avem? întrebă el.

— Trei, se auzi răspunsul, deși mi-aș fi dorit să fie trei sute. Atunci le-aș fi arătat eu, naiba să-i ia!

Ridică amenințător pumnul către ochii ce licăreau în beznă, după care își așează grijuliu mocasinii lângă foc.

— Măcar dacă s-ar mai înmuia puțin gerul ăsta, mai zise el. De două săptămâni sunt o mulțime de grade sub zero. Tare bine ar mai fi fost să nu ne fi încumetat la drumul ăsta, Henry. Nu-mi place câtuși de puțin întorsătura pe care o iau lucrurile. Nu prea mă simt în apele mele. Și, cum îți ziceam, tare mult aș vrea să dăm de capăt drumului ăstuia cât mai repede, să putem sta amândoi la Fort McGurry, în fața focului, așa cum stăm acum, și să jucăm cărți. Uite asta mi-aș dori eu!

Henry mai bodogăni ceva și se băgă în culcuș. Nu apucă să lipească geană pe geană, că se auzi glasul camaradului său:

— Ascultă, Henry, când a venit ăla și a înșfăcat un pește, de ce oare n-or fi tăbărit câinii pe el? Asta mă frământă pe mine.

— Te frământă prea mult, Bill, zise Henry, picotind. Altădată nu erai așa. Mai tacă-ți fleanca și culcă-te; ai să vezi că mâine în zori o să te simți din nou în apele tale. Mă bate gândul că te supără stomacul și din pricina asta te porți așa.

Cei doi camarazi dormeau alături, în același culcuș, răsuflând din greu; focul nu mai avea mult până să se stingă, iar cercul ochilor sclipitori se strângea în jurul taberei. Însăpăimântați, câinii

se adunaseră laolaltă, grămadă, și din vreme în vreme scoteau mârâituri de amenințare spre vreo pereche de ochi care cuteza să vină mai aproape. La un moment dat, se iscă atâta tămbălău, încât Bill se trezi. Se strecură cu grijă afară din culcuș, să nu-și trezească tovarășul, și mai puse pe foc niște lemne. Imediat ce pălălaia focului se înălță, cercul de ochi se lărgi la loc. Mai aruncă o privire către câinii strânși unul într-altul, după care se frecă la ochi și se uită spre ei cu mai multă atenție. După aceea se vâri la loc sub pături.

— Henry! zise el. Hei, Henry!

Trezit din somn, Henry mormăi și întrebă:

— Ei, ce s-a mai întâmplat?

— Nimic, se auzi răspunsul, numai că i-am numărat iarăși și mi-au ieșit din nou șapte la socoteală.

Henry răspunse la această veste printr-un mormăit care trecu numaidecât în sforăit, adormind iarăși.

Dimineată, Henry fu cel care se trezi mai întâi și îl trase afară din culcuș și pe camaradul său. Cu toate că era ora șase de dimineată, urmau să se mai scurgă încă vreo trei ceasuri până să se lumineze de ziuă. În bezna nopții, Henry se apucă să pregătească masa de dimineată, în vreme ce Bill strângea blănurile și păturile și aranja sania pentru plecare.

— Ascultă, Henry, întrebă el deodată, câți câini zici că avem noi până la urmă?

— Șase.

— Te înșeli! exclamă Bill, triumfător.

— Iar sunt șapte? întrebă Henry.

— Nu, sunt doar cinci; unul a șters-o.

— Fir-ar să fie! strigă Henry, furios, lăsând baltă gătitul și repezindu-se să numere câinii, după care zise: Ai dreptate, Bill. Grăsănu l-a tulit-o.

— Și a zbughit-o de-i sfârâiau călcăiele, nu alta. Nu l-am putut zări din cauza fumului.

— Nu are nicio șansă, zise Henry. L-au înfulecat cu blană cu tot. Fac pariu că încă mai schelălăia când le aluneca pe beregată, lua-i-ar toți dracii să-i ia!

— De când îl știu, câinele ăsta a fost cam țicnit, spuse Bill.

— Dar oricât de țicnit ar fi fost un câine, nu cred să fie așa de nebun încât să-și ia picioarele la spinare și să se arunce direct în gura lupilor, la moarte sigură! Aruncă o privire iscoditoare către restul câinilor, prinzând dintr-o ochire trăsăturile distinctive ale fiecărui animal. Pun rămașag că niciunul din ăștia nu ar face o astfel de ispravă!

— Nici cu bâta nu-i poți face să se clinească de lângă foc, fu Bill de acord. Întotdeauna am zis că Grăsanul e sărit de pe fix.

Acesta a fost epitaful câinelui care și-a aflat sfârșitul pe pârtiile înghețate de la miazănoapte; mulți alți câini și oameni deopotrivă nu au avut parte nici măcar de așa ceva.

Capitolul II

LUPOAICA

După ce terminară micul dejun, cei doi legară pe sanie puținul lor bagaj și își văzură de drum, în întuneric. În aceeași clipă, din bezna înghețată a nopții începură să se facă auzite urlete de o jale sălbatică, ce se chemau unele pe altele, răspunsurile de același fel neîntârziind nici ele. Conversația se curmă. Cam pe la ceasurile nouă, se crăpă de ziuă. La vremea prânzului, către miazăzi cerul se coloră, până când linia orizontului ajunse trandafirie, marcând hotarul pe care rotunjimea pământului îl așază între înșorita lume a sudului și cea a nordului. Dar nuanța trandafirie nu dăinui multă vreme. Până pe la ceasurile trei se mai zbătu o boare de lumină cenușie, apoi se risipi și ea, iar linioliul nopții arctice coborî asupra acelor meleaguri însingurate, cufundate în tăcere.

Pe măsură ce întunericul devenea tot mai des, urletele sălbatice care răzbăteau din dreapta, din stânga și din spate se auzeau din ce în ce mai aproape, atât de aproape încât nu de puține ori iscară teamă printre câinii care trăgeau la sanie din răspuțeri, stârnind chiar momente de spaimă necontrolată.

După o astfel de izbucnire de panică, Bill, care, împreună cu Henry, reușise să potolească din nou câinii prinși în hamuri, zise:

— Mai bine și-ar vedea de vânat pe alte coclauri și s-ar duce încotro văd cu ochii, să ne lase odată în pace!

— Asta așa-i, nu ne prea sunt pe plac, ba dimpotrivă! încuviință Henry.

Apoi nu mai schimbă o vorbă între ei, până când nu se făcu timpul să-și așeze din nou tabăra pentru noapte.

Henry stătea aplecat asupra oalei cu fasole, care se pregătea să clocotească, și din vreme în vreme arunca înăuntru bucăți de gheață. Deodată, se auzi o lovitură, însoțită de strigătul lui Bill și de schelălăitul de durere al unuia dintre câini.

Henry tresări și se ridică în picioare, exact la timp pentru a mai zări o formă întunecată care se pierdea în nămeți, sub pavăza întunericului. După aceea îl văzu pe Bill, care trona în mijlocul câinilor cu un aer triumfător, dar totodată cam dezamăgit, ținând într-o mână o bâta sănătoasă și în cealaltă coada și o rămășiță dintr-un somon uscat la soare.

— A înșfăcat jumătate, dar și eu l-am altoit cum se cuvine, zise Bill. Îl auzi cum mai schelălăie?

— Cum arăta? întrebă Henry.

— N-am izbutit să-l zăresc prea bine, dar pot să-ți spun că avea patru picioare, bot și blană și că părea un câine ca oricare altul.

— O fi vreun lup domesticit.

— Al naibii de domesticit, lup sau ce altceva o fi, dacă se încumetă să vină aici chiar la vremea mesei și să înhațe o bucată de pește.

În noaptea cu pricina, după ce-și sfârșiră cina și se așezară pe lada lunguiată, trăgând din pipă, cercul de ochi licăritori se strânse în jurul lor mai mult ca până atunci.

— Tare bine ar mai fi să ia urma vreunei turme de elani sau altui vânat și s-o șteargă de aici, să ne dea pace, zise Bill.

Henry bombăni ceva pe un ton nu tocmai prietenesc, apoi vreme de aproape un sfert de ceas păstrară tăcerea, Henry uitându-se la